

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Чирпан, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧИРПАН, СЪСТАВ II, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тихомир К. Колев

при участието на секретаря Донка Д. Василева
като разгледа докладваното от Тихомир К. Колев Административно наказателно дело № 20235540200043 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалбата на М. Т. Х., ЕГН *****, с адрес: ** против НП № 22 - 0375- 000216/ 20. 07. 2022 г., издадено от Иван Димитров Димитров на длъжност Началник група към ОДМВР Стара Загора, РУ Чирпан, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на МВР - с което му е наложено административно наказание- глоба, за извършено нарушение по чл. 137А ал.1 от ЗДвП – глоба в размер на 50лв. на основание чл. 183 ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП

Жалбоподателят останал недоволен от така издаденото НП и моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Не се претендират разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, изпраща представител, който взема становище, че жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Постъпило е и писмено становище, че наказателното постановление отговаря на законовите изисквания и е издадено в законоустановените срокове. Същото се явява правилно и законосъобразно . В случай, че жалбоподателят ползва правна помощ, възнаграждението на адвоката да бъде определено в минимален размер съобразно чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата и съобразно обема на осъществената правна помощ. Моли, да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата е допустима и разгледана по същество основателна, поради следното:

Видно от представените по делото писмени доказателства се установява, че жалбата е подадена в срок / виж разписка към НП /.

Установи се по делото, че с НП № 22 - 0375- 000216/ 20. 07. 2022 г., издадено от Иван Димитров Димитров на длъжност Началник група към ОДМВР Стара Загора, РУ Чирпан, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на МВР - с което му е наложено административно наказание, за извършено нарушение по чл. 137А ал.1 от ЗДвП – глоба в размер на 50лв. на основание чл. 183 ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП затова че: “

Като водач на лек **** БЪЛГАРИЯ В гр. Чирпан, бул. Г. Димитров, в близост до бл. Номер 54, управлява собствения си лек ** по посока изток-запад като по врем на движение не използва обезопасителен колан с който МПС е оборудван“ с което е извършил:**

1. Водач на МПС от категории М1, М2, М3 и N1, N 2 , N 3 когато е в движение, не използва обезопасителен колан, с който МПС е оборудвано, с което виновно е нарушил чл. 137А ал.1 от ЗДвП.

Това НП е постановено на основание Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 696701 / 24.06.2022г., с актосъставител Д. Е. Д. на длъжност ст. полицай и свидетелят Г. М. А..

В хода на съдебното производство, за изясняване на обстоятелства по делото са събрани и гласни доказателства.

При съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства – писмени и гласни, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

Въз основа на събраните по делото доказателства се установява, че на 24.06.2022 г. около 15,40 часа в град Чирпан на жалбоподателят е управлявал лек автомобил. Безспорно в случая е, че на въпросната дата жалбоподателят е управлявал моторното превозно средство и е бил спрян от органите на полицията. По така изложеното съдът намира, че не се спори и от страна на жалбоподателя и неговия процесуален представител, следователно съдът приема за безспорно установено, че на въпросната дата жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство и е бил спрян от контролните органи по реда, предвиден в ЗДвП.

В хода на производството в качеството им на свидетели, са разпитани полицейските служители Д. Е. Д.- актосъставител и Г. М. А., както и по искане на пълномощника на жалбоподателя свидетеля Веселин Недев Василев. И тримата свидетели в показанията си изрично посочват, че управлението от жалбоподателя автомобил ****** се е движил не по бул. Г. Димитров, който разделя гр. Чирпан на северна и южна част, а по улица „ Д-р Петър Генов „, перпендикулярна на въпросния булевард. Изрично в съдебно заседание и двамата полицейски служители уточняват, че когато са възприели лекия автомобил и водача, той автомобил е бил на ул. „ Д-р Петър Генов „, така например св. Д. „ ...Засичаме се на кръстовище бул. Г. Димитров и Д-р Петър Генов. Той се движеше по улица Д-р Петър Генов това е от пожарната надолу, т.е. от север на юг е това. Видяхме, че водача е без обезопасителен колан. Ние караме с патрулна скорост и установяваме, че той се движи по ул. П.Генов, а ние се движим по булеварда, по посока изток – запад. Той не спира на стопа и подминава стопа при което ни вижда и се озовават предните на близко разстояние. Той не навлиза кръстовището Той подминава стопа ние сме в кръстовището и се виждаме визуално, пускаме звуков и светлинен сигнал и му казваме да ни последва.“

Следователно дори и да се приеме, че водача на лекия автомобил е бил без обезопасителен колан, той няма как да е извършил нарушението на посочено и в АУАН и в обжалваното НП място- бул. Г. Димитров „, в близост до блок № 54, тъй като в този момент е изпълнявал полицейското разпореждане да последва и да отбие след полицейския патрулен автомобил. Така например св. Веселин Василев „И на кръстовището той

спира на стопа и полицаите минават по главния път от бензиностанцията към центъра от Ст. Загора към Пловдив минават и пускат сирената и казват да спре откъсно.... Те минаха пред него и посочиха със знаци с ръце да отбие и той М. си зави надясно и спря...“

От така приетата за установена фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Административно-наказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. При условията на чл. 189, ал. 2 от ЗДП в рамките на производството по издаване на НП и по налагане на административни наказания, административно-наказващият орган се основава на фактическите констатации на АУАН, които съгласно цитираната законова разпоредба се считат за верни до доказване на противното. От друга страна по силата на чл. 14, ал. 2 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН в съдебното производство тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила. В този смисъл съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено.

В настоящият случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност и в предвидените в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН преклузивни срокове, но въпреки това същите не могат да доведат до законосъобразното възникване, респективно ангажиране на отговорността на жалбоподателя, поради допуснати съществени процесуални нарушения, довели до накърняване правото му на защита. Съдът намери, че както АУАН, така и атакуваното НП страдат от съществени пороци, касаещи задължителното им съдържание, до степен, налагаща отмяната на НП изцяло.

Актът за установяване на административно нарушение и НП са съставени при нарушаване на императивните изисквания за съдържание, предвидени съответно в чл. 42 от ЗАНН и чл. 57 от ЗАНН, тъй като същите не удостоверяват действителното място на извършване на нарушенията. Както в акта, така и в наказателното постановление, следва изрично да е описано нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и да са посочени доказателствата, които го потвърждават. В АУАН и в НП следва да бъдат посочени и точно законовите разпоредби, които са били нарушени, т. е. описаното деяние следва да може да се подведе под конкретна правна норма, съдържаща състав на административно нарушение. В конкретния случай съдът констатира разминаване на мястото на извършване на вмененото на жалбоподателя нарушение с действителното такова. По смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП "водач е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата". Или жалбоподателят следва да е имал качеството на водач на МПС, за да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност за вменените му две деяния. Следователно решаващо значение относно законосъобразността на оспореното наказателно постановление има преценката на доказателствените средства, установяващи реализирано от страна на

жалбоподателя управление на посоченото в АУАН и в НП МПС на отразеното в тях място и маршрут на управление. Съгласно нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, т. е. налице е една оборима презумпция за доказаност на визираните две нарушения. Изложеното в АУАН и НП като място на извършване на деянието, не се потвърждават дори от показанията на двамата полицейски служители – актосъставител и свидетел.

Както бе посочено по-горе в хода на съдебното следствие се установи по безспорен начин въз основа показанията именно на тези двама свидетели на АНО, че жалбоподателя не е управлявал процесното моторно превозно средство – посоченият по-горе лек автомобил на мястото посочено в АУАН и в НП

В този смисъл, безспорно е налице несъответствие между мястото на извършване на нарушенията на вмененото адм. нарушение, посочено в АУАН и в НП и действителното такова, което съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените такива, които ограничават правото на защита на лицето, привлечено към административно-наказателна отговорност. Следва да се има предвид, че в санкционните производства, каквото е това по ЗАНН, е необходимо съдържанието на актовете да е ясно, коректно и пълно и да отразява действителното фактическо положение, за да може да породи правните си последици. Наказателните постановления са актове на правораздаване, с които се налага адм. санкция, докато с АУАН на конкретно лице се вменява извършването на конкретно административно нарушение. Поради това тези актове не могат да бъдат променяни, допълвани, допълнително мотивирани и др., нито пък е допустимо санкционираното лице или съдът да извлича по тълкувателен път и то едва в хода на съдебното следствие въз основа на показанията на свидетелите законово определените им реквизити, в частност мястото на извършване на нарушението, което макар и да не съставлява отделен реквизит по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, то неминуемо съставлява елемент от описанието на обстоятелствата по извършване на нарушението. От друга страна разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН е императивна, тъй като осигурява правото на защита на привлечения към административно – наказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото му да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил и къде го е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем, тъй като допуснатото в АУАН и в издаденото НП неправилно отразяване на мястото на извършване на деянието, го поставят в позиция на неяснота, объркване и процесуална изненада.

В случая следва да се има предвид, че издаването на формално незаконосъобразно наказателно постановление представлява порок на санкционния акт, който се различава на недоказаността на описаното в него административно нарушение, която също е основание за отмяната на акта. Недоказаността е свързана с обстоятелството дали от събраните в хода на административнонаказателното и съдебното производство доказателства се установява по категоричен начин извършването на нарушението или не. Когато това не се установява, какъвто е случая при несъответствие на мястото на извършване на нарушението, посочено в наказателното постановление и събраните доказателства по делото, се касае за недоказаност

на извършване административното нарушение и в тези случаи санкционният акт се явява необоснован, поради което и следва да бъде отменено обжалваното НП / виж в тази насока Решение № 88 от 8.04.2020 г. на АдмС - Стара Загора по к. а. н. д. № 28/2020 г. /.

По разноските:

При този изход от производството жалбоподателят има право на разноски, но тъй като такива не се търсят, такива не се и дължат.

Водим от всичко гореизложено съдът счита, че следва да потвърди НП, поради което и на основание чл. 63, ал.1, пр.1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП НП № 22 - 0375- 000216/ 20. 07. 2022 г., издадено от Иван Димитров Димитров на длъжност Началник група към ОДМВР Стара Загора, РУ Чирпан, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на МВР, с което на жалбоподателя М. Т. Х., ЕГН *****, с адрес: ** е наложено административно наказание глоба в размер на 50лв. за извършено нарушение по чл. 137а ал.1 от ЗДвП на основание чл. 183 ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП; като незаконосъобразно.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок от получаване на съобщението пред Административен съд гр. Стара Загора.

Съдия при Районен съд – Чирпан: _____